

Arrest

nr. 140 709 van 11 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. VERSTRAETE en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 september 2013 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 30 september 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.09.2013 werd ingediend door:

[...]

*om de volgende reden geweigerd:*³

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf als familielid van een Belgisch kind K, M (rr. 03.04.30 296-88) op 20.09.2013. Binnen de geldigheidsduur van het AI, namelijk 6 maanden, werd betrokkene opgesloten in de gevangenis (zie administratief dossier opgesloten op 25.02.2014). Daardoor werd de aanvraag van betrokkene voorlopig opgeschort, er was immers geen sprake van gezinshereniging en gemeenschappelijke vestiging met het Belgische kind op dat moment (overeenkomstig arrest Onuekwere dd. 16.01.2014, zaak C-378/12 door het Europees Hof van Justitie. Betrokkene wordt echter weldra in vrijheid gesteld, waardoor een beslissing zich alsnog opdringt.

Uit het dossier blijkt dus dat de aanvraag werd ingediend in functie van het Belgische minderjarige kind K, M overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Echter, ter staving van de verwantschap van mijnheer met het kind werd een geboorteakte voorgelegd van H A, K. Dit wil dus concreet zeggen dat de verwantschap tegenover het kind dat betrokkene wenst te vervoegen niet werd bewezen. Het andere kind, waarvan de geboorteakte werd voorgelegd, kon niet geïdentificeerd worden (opzoeking op naam en geboortedatum in het rijksregister geeft geen resultaten, evenmin als het raadplegen van het dossier waar het gehele gezin is in opgenomen), waardoor niet kan nagegaan worden of betrokkene daadwerkelijk ouder is van een Belgisch kind zoals bedoeld in art. 42 ter van de wet van 15.12.1980.

Vandaar dat het verblijfsrecht overeenkomstig het voornoemde wetsartikel niet kan worden toegestaan. Daarenboven dient uiteraard opgemerkt te worden dat betrokkene, gezien zijn verblijf in de gevangenis, heden ook niet daadwerkelijk samenwonend is met het minderjarige kind en dus niet letterlijk het kind is komen vervoegen en/of begeleiden.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 *iuncto* artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier. Ten laatste bij dit administratief dossier kan zij een nota met opmerkingen voegen, tenzij ze voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen, de griffie in kennis stelt van het feit dat ze deze nota zal mededelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep. [...].”

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen bezorgd.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van zorgvuldigheid en rechtszekerheid.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat niet kan worden nagegaan of verzoeker daadwerkelijk ouder is van een Belgisch kind zoals bedoeld in art 42 ter van de wet van 15.12.1980.

Dat nochtans blijkt uit dat de administratieve bescheiden verzoeker vader is van:

- M. K., Belg, geboren te ANTWERPEN op (...) 2003

- H A K, Belg, geboren te ANTWERPEN op (...) 2007

Dat verzoeker derhalve daadwerkelijk ouder is van een Belgisch kind zoals bedoeld in art 42 ter van de wet van 15.12.1980.

Dat zodoende ten onrechte werd geoordeeld dat het verblijfsrecht overeenkomstig het voornoemde wetsartikel niet kan worden toegestaan.

Verzoeker betreurt hierbij dat hij nooit enig verzoek tot het verstrekken van bijkomende toelichting bij de stukken heeft gekregen in zoverre er al onduidelijkheid werd vastgesteld.

O.b.v. een onjuiste lezing en analyse van de stukken werd dan ook tot een verkeerdelijke besluitvorming gekomen.

Hieraan werd in de bestreden beslissing voorbijgegaan, wat een gebrek in haar motivering, minstens van de beginselen van zorgvuldigheid en rechtzekerheid uitmaakt.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel de materiële motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetbepaling, *in casu* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[...]

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Een determinerend motief van de bestreden beslissing slaat op het feit dat verzoeker zijn afstammingsband niet zou aangetoond hebben met het Belgische kind K.M. De aanvraag tot gezinshereniging steunde inderdaad op zijn hoedanigheid als familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van ouder, dus bloedverwant in opgaande lijn van dit kind. Verzoeker betwist dat de verwantschap niet zou zijn aangetoond en steunt zich hiervoor op de administratieve bescheiden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag van 20 september 2013 zowel de geboorteakte van zijn dochter K.M. heeft voorgelegd, als de geboorteakte van zijn zoon K.H.A. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwantschap ten aanzien van zijn zoon K.H.A. wel wordt aangenomen door verweerder, en de verwantschap met zijn dochter K.M. niet. Het feit dat verweerder blijkbaar vruchteloze opzoeken heeft gedaan in het rijksregister doet geen afbreuk aan de voorgelegde stukken. Bijkomend en ten overvloede weze het opgemerkt dat niet wordt betwist dat verzoeker gehuwd is met Mw. K.M. en dat deze vrouw de moeder is van het kind K.M. in functie van wie verzoeker de aanvraag indiende. Bijgevolg wordt verzoeker eveneens op grond van het *adagium* “*pater est, quem nuptiae demonstrant*” geacht de vader te zijn van het kind K.M.

Dit volstaat om verzoeker te volgen in diens argument dat verweerder op grond van een onjuiste analyse van de stukken tot een verkeerde besluitvorming is gekomen. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze voorbereid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

Het enig middel is gegrond.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verweerder verkeerdelijk heeft verwezen naar artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. De thans bestreden beslissing betreft, zoals blijkt uit de aanhef, immers geen

beëindiging van verblijf van een familielid van een EU-burger die zelf een EU-burger is, doch wel een weigering van verblijf van een familielid van een EU-burger die zelf geen EU-burger is. Bijkomend en eveneens ten overvloede stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing meer dan een jaar na het indienen van de aanvraag werd genomen. Conform artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Het arrest van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, Onuekwere/Secretary of State for the Home Department, C-378/12) waarnaar de bestreden beslissing verwijst om de opschorting van termijn te rechtvaardigen, is niet dienstig nu dit arrest betrekking heeft op de interpretatie van artikel 16 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Dit artikel heeft betrekking op het duurzaam recht op verblijf. Ten derde en eveneens ten overvloede stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het dochtertje in functie van wie de aanvraag gezinshereniging werd ingediend, verzoeker regelmatig in de gevangenis heeft bezocht.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES